

ಮಧುರ ಮಧುರವೀ ಶಾಲಾ ನೆನಪು...

ಶಾಲಾ ಜೀವನದ ನೆನಪುಗಳು ಯಾವತ್ತೂ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹಿತವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಈ ಸವಿನೆನಪುಗಳನ್ನು ಮತ್ತೆ ಮೊಗೆಯಲೆಂದೇ 35 ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಒಂದೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಎಲ್ಲ 33 ಮಂದಿಯೂ ಮತ್ತೆ ಸೇರಿದೆವು. ನೆನಪುಗಳ ಸಾಲಿಗೆ ಈ ಸೌಹಾರ್ದ ಕೂಟ ಕೂಡ ಸೇರಿ ಜೀವನ ಪಾವನವಾದಂತೆನಿಸಿತು.

■ ಜ್ಯೋತಿ ದೀಪಕ್

ಬಾಲ್ಯದ ನೆನಪುಗಳು, ಶಾಲಾ ಕಾಲೇಜು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಕಳೆದ ಕ್ಷಣಗಳು ಸವಿನೆನಪಿನ ಸಾಲಿಗೆ ಸೇರುತ್ತವೆ. ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ವಯಸ್ಸು ಹೆಚ್ಚಾದಂತೆಲ್ಲ ಹಳೆಯ ಸುಮಧುರ ನೆನಪುಗಳು ಕಚಗುಳಿ ಇಡುತ್ತವೆ.

ನಮ್ಮ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿದ್ದವರು 33 ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು. 35 ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಒಂದೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಇಡೀ ದಿನ ಆಡಿ ನಲಿದು, ಓದಿ, ಬರೆದ ಕ್ಷಣಗಳು ಮಾತ್ರ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಮಧುರವೇ.

ಮೊನ್ನೆ ಮೊನ್ನೆ ಇಷ್ಟೂ ಮಂದಿ ಸಹಪಾಠಿಗಳು ಜತೆಗೆ ಹದಿನಾಲ್ಕು ಶಿಕ್ಷಕ ಶಿಕ್ಷಕಿಯರು ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಸದಾಶಿವನಗರದಲ್ಲಿರುವ ಹೋಟೆಲ್ ಒಂದರಲ್ಲಿ ಮೂವತ್ತೈದು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ಸೇರಿದೆವು. ನಾವು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ 12 ನೇ ತರಗತಿಯವರೆಗೂ ಕೇಂದ್ರೀಯ ವಿದ್ಯಾಲಯ ಹೆಚ್ಚಾಳದಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಓದಿದವರು. 2-3 ವರ್ಷಗಳ ಸತತ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ಸೇರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಇದಕ್ಕೆ ಎರಡು ತಿಂಗಳು ಮೊದಲು ನಾವು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಸೇರಿದ್ದೆವು. ನನ್ನ ಗೆಳತಿಯ ತಾಯಿ ಸಹ ಶಿಕ್ಷಕಿಯಾಗಿದ್ದರಿಂದ ಅವರ ಹತ್ತಿರ ಬಹುತೇಕ ಎಲ್ಲರ ಫೋನ್ ಮತ್ತು ವಿಳಾಸಗಳಿತ್ತು. ಅವರ ಸಹಾಯದಿಂದ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಮತ್ತೆ ಸೇರಲು ಅನುಕೂಲವಾಯಿತು.

ನಮ್ಮಲ್ಲಿನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯೊಬ್ಬರು ಯೂನಿಫಾರಂ ಅಂಗಡಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಟೀ ಶರ್ಟ್‌ಗಳ ಅಳತೆ ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಯೂನಿಫಾರಂ ಆಗಿರಲೆಂದು ಟೀ ಶರ್ಟ್‌ಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಿಕೊಂಡು ತಂದಿದ್ದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಟೀ ಶರ್ಟ್ ಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ಕಂಗೊಳಿಸಿದೆವು. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ 7 ಗಂಟೆಗೆ ಹೊರಟು ಹೋಟೆಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಸೇರಿದೆವು. ಒಬ್ಬರು ಇನ್ನೊಬ್ಬರನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ಪರದಾಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಕೆಲವರನ್ನು ಅವರು ಮಾತನಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಅವರ ಶೈಲಿ ನೆನಪಾಗಿ ಗುರುತು ಹಿಡಿಯುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಶಿಕ್ಷಕರು ವಯಸ್ಸಾದ ಕಾರಣ ತಪ್ಪಾಗಿ ಗುರುತಿಸಿದಾಗ ಎಲ್ಲರೂ ನಗುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಕೆಲವರು ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದಿದ್ದ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ನೆನಪಿಸಿದೆವು. ನಾವು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಸಹ ಸಾಕಷ್ಟು ಪರಿವರ್ತನೆಗಳಾಗಿತ್ತು. ತಪ್ಪಾಗಿ ಗುರುತಿಸಿದಾಗ ಎಲ್ಲರೂ ಹೋ... ಎಂದು ನಗುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಕೆಲವರು ಸರಿಯಾಗಿ ಗುರುತಿಸಿ ಭೇಷ್ ಅನ್ನಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಯಿತು.

ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ನಾವು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ನೆನಪಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೆವು. ಆದರೆ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ನೂರಾರು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಸುಮಾರು ಶಿಕ್ಷಕರು ಬದುಕಿಲ್ಲ. ಕೆಲವರು ಅನಾರೋಗ್ಯದ ಕಾರಣ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಂತೂ ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿ ಸೇವೆ ಮಾಡಿ ಒಂದು ಕಾಲ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ಸಹ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಭೇಟಿಗಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದ. ಅಷ್ಟೂ ಜನರು ವಿವಿಧ ವೃತ್ತಿಗಳಲ್ಲಿದ್ದರು. ಹಳೆಯ ನೆನಪುಗಳನ್ನು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿ ಮೈಕ್ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮೆಲಕು ಹಾಕಿದವು. ಶಿಕ್ಷಕರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ವಯೋಮಾನ ಸಹಜದಿಂದ ರೂಪ, ಆಕಾರದಲ್ಲಿ ಬದಲಾಗಿದ್ದರು. ಬೆಳಗಿನ ಉಪಾಹಾರ ಸೇವಿಸಿ ನಂತರ ಪೇಪರ್ ಬೋಟ್ ಮಾಡುವ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಪೇಪರ್ ಬೋಟ್ ಮಾಡಿ ಎಲ್ಲರ ಮೇಲೆ ಹಾರಿಸಿ ತರಲೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಹುಡುಗರು ಬೇಗ ಬೋಟ್ ಮಾಡಿದರು. ಮೊದಲು ಬರೇ ಶಿಕ್ಷಕರದು, ನಂತರ ಬರೇ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳದ್ದು ಭಾವಚಿತ್ರ ತೆಗೆಸಿದವು.

ತುಂಬಾ ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ಸೇರಿದ ಕಾರಣ ಎಲ್ಲರೂ ಮಿಷಿಯಿಂದ ಗದ್ದದಿತ್ತಾಗಿ ಮಾತು ಹೊರಡದೆ ಕೆಲವರಲ್ಲಿ ಆನಂದಬಾಷ್ಪವೂ ಕಂಡಿತು. ವೆಳೆ ಕಳೆದಿದ್ದೇ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ನಂತರ ಎಲ್ಲ ಗುರುಗಳನ್ನು ಅವರವರ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯಕರ ಪಾಠ ಹೇಳುವ ವಿಶಿಷ್ಟ ವೈಖರಿಯನ್ನು ನೆನಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೂವು ಹಣ್ಣು ಮತ್ತು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಬೆಳ್ಳಿಯ ಆರತಿ ತಟ್ಟೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಸನ್ಮಾನಿಸಿ ಆಶೀರ್ವಾದವನ್ನೂ ಪಡೆದು ಗುರುವಂದನೆ ನೆರವೇರಿಸಿ ವಂದಿಸಿದೆವು.

ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಸಂಸಾರ ಸಮೇತರಾಗಿ ಸೇರೋಣವೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ, ಭಾರವಾದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಬೀಳ್ಕೊಂಡೆವು. ಎಲ್ಲರ ಕಣ್ಣಿಲ್ಲ ಕಣ್ಣೀರೋ ಆನಂದಬಾಷ್ಪವೋ ಕಣ್ಣಂಬಿ ಬಂದಿತ್ತು. ಈ ಸ್ನೇಹಕೂಟ ಮಾಡಲು ನನ್ನ ಗೆಳತಿಯ ತಾಯಿ ಪದ್ಮ ಎಂಬ ಶಿಕ್ಷಕಿಯರ ಪರಿಶ್ರಮ ಕಾರಣೇಭೂತವಾಯಿತು. ಹೀಗೆ ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಜೀವನ ಮರುಕಳಿಸಿದ ಮಿಷಿಯಲ್ಲಿ ತೇಲಾಡಿ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಸೇರುವ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದೇವೆ. ಈ ಸ್ನೇಹ ಸಮ್ಮೇಳನ ಮತ್ತು ಗುರುವಂದನೆ ಎಂದೆಂದೂ ಮರೆಯದ ಸವಿ ನೆನಪಾಗಿ ಉಳಿದಿರುತ್ತದೆ. ■